

czwartek, 03.07.2025

Pierwszy piątek miesiąca

Święta Elżbieta Portugalska, królowa

urodziła się w Saragossie w 1271 r. Była córką Piotra III, króla Aragonii. Kiedy miała 12 lat, wydano ją za Dionizego, króla Portugalii. W 1290 roku dała Dionizemu córkę, a w rok potem syna, następcę tronu, Alfonsa. Matrimónio jednak nie było szczęśliwe. Dionizy był hulaką i typowym awanturnikiem. Elżbieta znosiła wybryki męża z heroiczną cierpliwością. Ponieważ Dionizy miał kilku nieślubnych synów, syn pierworodny Elżbiety, Alfons, poczuł się zagrożony. W obawie, by któregoś syna z nieprawego łoża król nie mianował swoim następcą, Alfons wypowiedział ojcu wojnę. Elżbieta rzuciła wtedy na szalę cały swój autorytet, by nie dopuścić do rozlewu krwi. Legenda głosi, że pewien przewrotny paź oskarżył Elżbietę, że ta ma grzeszne kontakty z innym paziem. Król, który sam postępował wiarołomnie, uwierzył słowom oskarżyciela i nakazał żywcem spalić podejrzanego paza. Przez pomyłkę wszakże do dołu z niegaszonym wapnem został wrzucony sam oszczerca. Po dokładnym zbadaniu sprawy, niewinność Elżbiety okazała się nie do podważenia. Dionizy zmarł na rękach Elżbiety w 1325 r., zaopatrzonego sakramentami i skruszony w sercu za lata niewierności. Elżbieta poświęciła się opiece nad chorymi, starcami i opuszczonymi. Wstąpiła do III Zakonu św. Franciszka. Wiele czasu poświęcała modlitwie i uczynom pokutnym. Pieszko odbyła pielgrzymkę do Compostelli. Wystawiła szereg klasztorów. Zmarła w Estremoz 4 lipca 1336 r.

Źródło: <https://mateusz.pl>